

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

1943 /2011

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ  
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τη Δικαστή Βήλη Χρηστίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίσθηκε από την Προϊσταμένη του Πρωτοδικείου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 22 Σεπτεμβρίου 2011, χωρίς σύμπραξη γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ : 1) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ – ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, και 3) της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Χαράλαμπου Καραμανίδη.

ΤΗΣ ΚΑΘΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ : , κατοίκου

, η οποία δεν παραστάθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 5.8.2010 (αρ. εκθ. καταθ. 2105/1100/2010) αίτησή τους, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 3.2.2011 και έπειτα από νόμιμη αναβολή για την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως ο πληρεξούσιος δικηγόρος των αιτούντων, αφού ανέπτυξε τους ισχυρισμούς του, ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ  
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ αριθμ. 9.223Γ/23.8.2010 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Κατερίνης, την οποία προσκομίζουν και επικαλούνται οι αιτούντες, προκύπτει ότι επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αίτησης με πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο της 3.2.2011 επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην καθής η αίτηση. Κατά τη δικάσιμο εκείνη, η καθής παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της και η υπόθεση αναβλήθηκε για την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, κατά την οποία δεν εμφανίστηκε. Συνεπώς, πρέπει να δικαστεί ερήμην, η συζήτηση όμως να προχωρήσει σαν να είναι παρόντες όλοι οι διάδικοι, δεδομένου ότι η αίτηση εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 682 επ. του ΚΠολΔ).

Σύμφωνα με το άρθρο 49 του ν. 2121/93 «όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο». Με τη διάταξη αυτή (που προστατεύει τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, καθώς και των παραγωγών του υλικού φορέα του πνευματικού έργου) προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή μάλιστα χρόνου μεγάλης αναμονής για τον οριστικό καθορισμό προβλέπει και τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές



πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Επίσης, από την αναφορά στο παραπάνω άρθρο περί καθορισμού από το δικαστήριο, εκτός του ύψους της εύλογης αμοιβής, και «των όρων πληρωμής», συνάγεται ότι καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου μια ακόμη περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαιτήσεως ως ασφαλιστικό μέτρο, πέραν από αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 729 ΚΠολΔ. Άλλωστε δεν θα είχε λόγο να θεσπιστεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνο για να ορίσει ρητά την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεδομένου προβλέπεται στη συνέχεια πως οριστικά για την αμοιβή αυτή απόφαίνεται το αρμόδιο δικαστήριο. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το όλο πνεύμα των αντίστοιχων ρυθμίσεων του νόμου 2121/93, που είναι η προστασία των ερμηνευτών ή εκτελεστών υλικών φορέων και τέτοια προστασία δεν θα αποτελούσε η αναγνώριση μόνο της ύπαρξης της απαίτησης. Το ποσό της παραπάνω προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, αφού η περίπτωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στις εξαιρέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 729 ΚΠολΔ (βλ. ενδεικτικά ΠΠΑ 3318/98 ΔΕΕ 1999.403, ΜΠΡοδ 606/99 ΔΕΕ 1999.869, ΜΠΘεσ 35356/05, 29612/06, 35321/06, 4406/07 αδημ. contra περί μη δυνατότητας προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής, βλ. ΜΠΤρικ 1249/02 ΤρΝΠληρΔΣΑ). Περαιτέρω, αναφορικά με τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, ισχύουν τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 του ν. 2121/93, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου, εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 8<sup>η</sup> έκδοση, 2002, σελ. 359-378 και 380 επ., Μιχαήλ – Θεόδωρου Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία 2000. σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών, 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/93 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, 1994, σελ. 158 επ., 164). Ο νομοθέτης, έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών, διευκόλυνε τους οργανισμούς αυτούς να επιτελέσουν τους σκοπούς τους με τρία δικονομικά

προνόμια: Α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας, είτε σε πληρεξουσιότητα κατά το άρθρο 54 παρ. 3. Ενεργούν λοιπόν εξ ιδίου δικαίου και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον δικαιούχο (αρθρ. 55 παρ. 2 εδ. β'), Β) Οι οργανισμοί δεν είναι ανάγκη να αναφέρουν όλα τα έργα των δικαιούχων που εκπροσωπούν και για τα οποία ζητείται η δικαστική προστασία, αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (αρθρ. 55 παρ. 3). Γ) Το κυριότερο όμως προνόμιο αφορά την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών τόσο κατά την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και κατά την δικαστική προστασία δικαιούχων. Έτσι, ο νόμος δημιούργησε ένα τεκμήριο, σύμφωνα με το οποίο «τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα» (αρθρ. 55 παρ. 1 εδ. α'). Το τεκμήριο είναι βέβαια μαχητό και, όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρομένη (Γ. Κουμάντος, ο.π. σελ. 367-368). Τέλος, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνον ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ. – Θ. Μαρίνο, ο.π., σελ. 302-303). Εξάλλου, στο άρθρο 4 του ν. 2054/92 «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον



πληρούται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μια από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής) και γ) το φωνογράφημα δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο δημοσίευσης)», ενώ κατά την δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος, στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του που κατατέθηκε στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης, είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μια αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοηλεκτρονική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μια εύλογη ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του ν. 2054/92 προκύπτει ότι με αυτές


καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται, εφόσον α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφήματων), τα φωνογραφήματα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από το χρήστη μια ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζομένου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα παραπάνω ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες προαναφερόμενες διατάξεις σαφώς συνάγεται ότι, αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του ν. 2121/93, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το άρθρο 58 του ίδιου νόμου, στο οποίο ορίζεται ότι «Οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του ν. 2054/92, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του ν. 2054/92), «σύγχρονης δημοσίευσης»



φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (ΜΠΘεσ 29612/06, ΜΠΘεσ 35356/05, ΜΠΑΘ 418/04 αδημ.). Στην κρινόμενη αίτηση οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά το άρθρο 54 ν. 2121/1993, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, έχοντας τις αναφερόμενες στο νόμο αρμοδιότητες διαχείρισης, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που προβλέπει το άρθρο 49 ν. 2121/1993 για τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα ήχου και εικόνας κ.λπ. για παρουσίαση έργων στο κοινό. Ότι, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως των ως άνω τριών κατηγοριών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως, τους οποίους απαριθμούν ενδεικτικώς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, βάσει των οποίων νομιμοποιούνται στην διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή ή άλλως νομιμοποιούνται στις ως άνω πράξεις, βάσει της διεθνούς συμβάσεως της Ρώμης της 26.10.1961, που κυρώθηκε στην Ελλάδα με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί εσωτερικό δίκαιο. Οτι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιολόγιο, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε, κάλεσαν την καθής που χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου να προσέλθουν σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας για όλους αμοιβής, πλην, όμως, η τελευταία διαφωνεί για το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, παρόλο που στο κατάστημά της εκπέμπει δημόσια μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόριο έργων ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών, μέρος του οποίου δειγματοληπτικά αναφέρεται στην αίτηση. Με βάση όλα αυτά ζητούν α) να καθορισθεί από το δικαστήριο η εύλογη ετήσια αμοιβή, που ενιαία οφείλεται για τη χρήση αυτή για τα έτη 2006 και 2007 στο ποσό, που

αναφέρεται στην αίτηση, β) να υποχρεωθεί η καθής να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ αυτού, γ) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται απ' αυτούς (τους τρεις αιτούντες) ποσοστό 50% της αμοιβής για του παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, δ) να υποχρεωθεί η καθής να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε την εν λόγω περίοδο, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίσει ανά δεκαπενθήμερο να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο, που χρησιμοποιεί ε) να καταδικαστεί η καθής στην εν γένει δικαστική δαπάνη, ποσού 500 ευρώ. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η αίτηση αρμόδια εισάγεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ και 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993) και είναι νόμιμη, πλην του αιτήματος για παράδοση εκ μέρους της καθής καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου και στο μέλλον, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, γιατί η εκ μέρους των χρηστών, κατά την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, υποχρέωση παράδοσης του καταλόγου αυτού, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών και προϋποθέτει, συνεπώς, τη δημόσια εκτέλεση έργων και όχι την ενδεχόμενη μελλοντική και αβέβαιη εκτέλεση. Επίσης, το αίτημα για την επιδίκαση δικαστικής δαπάνης 500 ευρώ είναι νόμιμο μόνο για τα δικαστικά και εξώδικα έξοδα που είναι απαραίτητα για την διεξαγωγή και υπεράσπιση της δίκης, τα οποία είναι και τα μόνα τα οποία αποδίδονται κατ' άρθρο 189 ΚΠολΔ. Στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 46, 47, 49, 54, 55 (όπως συμπληρώθηκε με τον Ν.3905/2010), 56, 58, 67 του Ν. 2121/1993, , 2, 3, 4, 5, 7, 12 του Ν. 2054/1992, 74 παρ.2, 728 παρ.1ζ, 729 παρ.2, 731, 732 και 176 του ΚΠολΔ. Επιμένοντας, κατά το μέρος που η ένδικη αίτηση κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

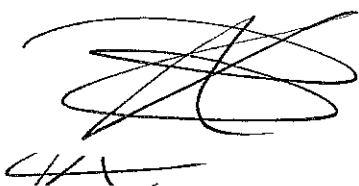
Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα των αιτούντων, Ηλία Μανουσαρίδη, που εξετάστηκε ενώπιον του ακροατηρίου του Δικαστηρίου τούτου και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν οι αιτούντες, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι αιτούντες,





αστικοί μη κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί περιορισμένης ευθύνης είναι τρεις οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, ο 1<sup>ος</sup> απ' αυτούς για τους μουσικούς, ο 2<sup>ος</sup> για τους τραγουδιστές και ο 3<sup>ος</sup> για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του αυτού ως άνω νόμου για το σύνολο του ρεπερτορίου των μελών τους. Η ίδρυση και λειτουργία καθενός από αυτούς με τη σειρά που αναφέρονται στην αίτηση εγκρίθηκε με τις αριθμ. 11083/1997, 11089/1997 και 11084/1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύτηκαν νόμιμα στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997), ο οποίος και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν. Οι αιτούντες ενεργούν στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους έχει κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Συνέπεια των ανωτέρω είναι ότι τεκμαίρεται πως οι αιτούντες νομιμοποιούνται να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των ανωτέρω δικαιούχων μελών τους. Στα πλαίσια των ως άνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους οι ως άνω οργανισμοί (αιτούντες), λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που είναι πολύ υψηλότερες, συμφώνησαν και κατάρτισαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ως άνω Νόμου) γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η πρώτη είναι οικονομική «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2.5.2003), «ΑΥΓΗ» (6.5.2003) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2.5.2003). Με τις άνω δημοσιεύσεις κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών των μελών τους. Σύμφωνα με το κοινό νέο αμοιβολόγιο που προαναφέρθηκε, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου σε δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και όσον αφορά σε επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως οι ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κ.λπ., η εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε

ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων του με ελάχιστο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι, για επιχειρήσεις που στεγάζονται σε χώρους εμβαδού έως 100 τ.μ., και λειτουργούν από 8 έως 12 μήνες, αυτή είναι 3.000 ευρώ, από 6 έως 7 μήνες είναι 2.100 ευρώ και από 1 έως 5 μήνες είναι 1.500 ευρώ, σε χώρους επιφανείας από 101 μέχρι 200 τ.μ. που λειτουργούν από 8 έως 12 μήνες είναι 4.200 ευρώ, κ.ο.κ. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η καθής διατηρεί επιχείρηση κέντρου διασκέδασης – bar (μπαρ) στο \_\_\_\_\_ του \_\_\_\_\_ και συγκεκριμένα στην οδό \_\_\_\_\_, επιφανείας 30 τ.μ. περίπου, με τον διακριτικό τίτλο « \_\_\_\_\_ ». Στο παραπάνω κατάστημα η καθής χρησιμοποιεί σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησής της καθ' όλη τη διάρκεια του έτους υλικούς φορείς με ελληνικό και ξένο μουσικό ρεπερτόριο. Αυτή ακριβώς η χρήση είναι γι' αυτήν απαραίτητη και αποτελεί βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξεσης της πελατείας της. Όλα τα παραπάνω κατέθεσε ο μάρτυρας των αιτούντων, ο οποίος επισκέφθηκε το κατάστημα της καθής και διαπίστωσε ότι ακουγόταν ελληνική και ξένη μουσική για τη διασκέδαση και ψυχαγωγία των πελατών της. Μολονότι η καθής χρησιμοποίησε κατά τα επίδικα έτη 2006 και 2007 το, ενδεικτικώς αναφερόμενο στην αίτηση, μουσικό ρεπερτόριο των, επίσης ενδεικτικώς αναφερομένων, μελών (δικαιούχων) των αιτούντων και, μολονότι οχλήθηκε, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού της, ως άνω, εύλογης αμοιβής, αρνούμενη τη σχετική της υποχρέωση, καίτοι άνευ αδείας κάνει χρήση του μουσικού ρεπερτορίου που προαναφέρθηκε. Κατόπιν τούτων, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη ως κριτήρια α) τη συμβολή των δικαιούχων αυτών (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών) στην προσέλκυση πελατείας στην ανωτέρω επιχείρηση της καθής από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων της, β) το χρόνο χρήσεως των υλικών φορέων ήχου που φέρουν τα μουσικά έργα των δικαιούχων για όλο το έτος 2006 και 2007 καθημερινά και γ) το είδος της επιχείρησης της καθής και την επιφάνεια του καταστήματός της, που είναι 30 τ.μ. κρίνει ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής και για τις τρεις κατηγορίες των εν λόγω δικαιούχων πρέπει να καθοριστεί προσωρινά στο ποσοστό του 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της στα έτη



αυτά, το οποίο ανέρχεται στο ελάχιστο ποσό σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός της των 3.000 ευρώ για το έτος 2006 και στο ποσό των 3.000 ευρώ για το έτος 2007 και συνολικά στο ποσό των 6.000 ευρώ, πλέον νομίμου ΦΠΑ. Το ποσό αυτό κατανέμεται κατά ποσοστό 50% στους μουσικούς και τραγουδιστές, τους οποίους εκπροσωπούν ο πρώτος και ο δεύτερος των αιτούντων αντίστοιχα και μάλιστα κατά ποσοστό 25% για την κάθε μία κατηγορία και κατά ποσοστό 50% στους παραγωγούς, τους οποίους εκπροσωπεί η τρίτη των αιτούντων, σύμφωνα με απόφαση των αρμοδίων οργάνων αυτών και όπως απαιτεί ο νόμος (άρθρο 49 παρ.3 του ν.2121/1993). Ακόμη, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση προσωρινής επιδίκασης στους αιτούντες του μισού ποσού της αμοιβής που προσδιορίστηκε ανωτέρω, καθ' όσον πολλοί από τους δικαιούχους αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών. Αναγκαίο δε στοιχείο για την περαιτέρω διανομή στους ως άνω δικαιούχους της εύλογης αμοιβής είναι οι κατάλογοι με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε η καθής κατά το επίδικο διάστημα και τους οποίους πρέπει να υποχρεωθεί να τους παραδώσει στους αιτούντες.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η υπό κρίση αίτηση να γίνει εν μέρει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη και να καταδικαστεί η καθής στην εν μέρει δικαστική δαπάνη των αιτούντων, ανάλογα με την έκταση της ήττας της (άρθρο 178 ΚΠολΔ).

#### ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ :

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της καθής.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει η καθής στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της στο ποσό των 3.000 ευρώ για το έτος 2006 και στο ποσό των 3.000 ευρώ για το έτος 2007 και συνολικά στο ποσό των 6.000 ευρώ, πλέον νομίμου ΦΠΑ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθής να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες το μισό της παραπάνω εύλογης αμοιβής, ήτοι το ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ για το έτος 2006 και των χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ για το έτος 2007, πλέον νομίμου ΦΠΑ, για τα ανωτέρω ποσά.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους αιτούντες σε ποσοστό 50% της ως άνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, ποσοστό 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθής να παραδώσει στους αιτούντες αντίγραφα καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2006 και 2007, προκειμένου να προβούν στη διανομή της αμοιβής στους δικαιούχους.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθής στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στην Κατερίνη στις 31 Οκτωβρίου 2011.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Για τη δημοσίευση

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

